

ANTE BUČAN

Dana 21. prosinca 1989. navršava se godina dana kako nas je zauvijek ostavio kolega, prijatelj i dobar drug Ante Bučan.

Rođen je u mjestu Mravinci, općina Split, 1909. godine. Završivši šest razreda klasične gimnazije u Splitu, upisao je Geodetsku akademiju prof. Andonovića u Beogradu, gdje je diplomirao za zvanje geometra 1933. godine. Bio je, po ondašnjem običaju, raspoređen od Generalne direkcije katastra na radove nove izmjere na području sreza Varvarin.

Kako je 1930. godine bio donesen Zakon o razrješavanju kmetsko-agrarnih odnosa na području ranije pokrajine Dalmacije, provedba ovog Zakona povjerena je kotarskim sudovima uz suradnju s nadležnim katastarskim uredima, jer se radilo o identifikaciji, izmjeri i utvrđivanju površina svake nekretnine koja je bila predmetom postupka. Po zakonu se, naime, imala priznati u vlasništvo svaka nekretnina — zemljište koje je bilo u kmetskom odnosu prije 1900. godine. Tada je u katastarskim uredima u Dalmaciji bio neznatan broj stručnog osoblja, obično ne više od jednog geometra, kao šefa ureda. To su bili stariji ljudi, već pred penzijom i uglavnom nesposobni za terenski rad. Tako je Generalna direkcija katastra u Beogradu, na veliku intervenciju dalmatinskih zastupnika, bila primorana da ustupi određen broj geometara s nove izmjere na radove agrara u Dalmaciji. U toj grupi našao se i Ante Bučan, koji je po službenoj dužnosti bio premješten u Split 1940. godine i od tamošnjeg odsjeka za katastar državnih dobara (bivše Financijske direkcije, u čijem se sastavu nalazio i katastar) bio raspoređen u katastarski ured u Biogradu n/m. Tu je ostao na radu do 1941. godine, kada je mobiliziran, ali nekoliko dana kasnije pao je u zarobljeništvo i prebačen je u Njemačku. Nakon nekoliko mjeseci vraćen je u Split, gdje je sudjelovao u organiziranju ustanka u Dalmaciji. Ponovo je uhapšen, te osuđen na zatvor u Parmu, gdje je bio do kapitulacije Italije. S ostalim zatvorenicima prebačen je u radni logor u Njemačku, odakle je uspio pobjeći, vrativši se u Split, gdje je odmah priključen pokretu.

Formiranjem Oblasnog NOO, za područje Dalmacije, tada sa sjedištem u Splitu, osnivane su sve civilne službe, pa tako i katastarske, te je pok. Ante bio zadužen da preuzme tu dužnost odmah nakon oslobođenja Splita 1944. godine. U to su vrijeme katastarski uredi bili gotovo prazni i u fazi nedjelovanja, zbog toga što je pretežan broj stručnog osoblja bio u partizanima ili odveden od Nijemaca. Slično je bilo i s drugim civilnim službama, pa se mislilo kako u vrijeme potpunog oslobođenja zemlje, nakon skorog završetka rata, neće biti koga da preuzme te dužnosti. To se očitovalo u prosvjeti, pa je otuda i došla inicijativa da se već 1944. godine formiraju razni tečajevi za brzo osposobljavanje potrebnih, makar i nedovoljno školovanih ljudi, koji bi u prvo vrijeme preuzeli te dužnosti. Tako je potekla i ideja o formiranju jednog dvogodišnjeg tečaja za geometarske pomoćnike, za čije je pohađanje bilo predviđeno posjedovanje svjedodžbe niže srednje škole ili su to mogli biti oni službenici koji su već radili u katastru kao administrativni radnici 10 godina. Tada je geodetska služba bila u sastavu povjereništva za građevinarstvo u ZAVNOH-u, koji je tada bio stacioniran u Šibeniku. Rješenjem Povjereništva za građevinarstvo br. 1432/45 dana je suglasnost za otvaranje takvog tečaja. Tečaj je počeo raditi već 15. svibnja 1945. godine s 52 polaznika, od kojih su 32 završila s uspjehom. Čitavom organizacijom i radom tečaja rukovodio je Ante Bučan, uz veliko zalaganje i neumoran rad, jer je tečaj organiziran na tipu

internata s radom prije i poslije podne. Smještaj i uvjeti bili su zadovoljavajući jer je tečaj održan u mjestu Bol na otoku Braču, u bivšem dominikanskom samostanu, gdje je i ranije djelovala škola.

Po završenom tečaju Ante Bučan je postavljen za šefa Katastarskog ureda u Splitu. Godine 1948. postavljen je za šefa Oblasne geodetske uprave za Dalmaciju, a kad je ona rasformirana, vraća se u Katastar, gdje ostaje sve do odlaska u penziju 1971. godine. Nakon penzioniranja bolovao je od srca i prebolio nekoliko infartnih napada, ali onaj što ga je snašao 21. prosinca 1988. godine nije prebolio i srce je prestalo raditi.

Izgubili smo dobrog i vrijednog kolegu, a obitelj oca, supruga i djeda. Neka je slava drugu Anti, a naše još jednom iskreno saučešće članovima obitelji. Počivao u miru.

B. Ungarov

DRAGOLJUB VUČIČEVIĆ

Pre dve godine umro je posle 85-godišnjeg sadržajnog života i 40-godišnjeg primernog stručnog rada u geodetskoj struci diplomirani inženjer Dragoljub-Dragi Vučićević. Njegov tihi život penzionera u odmakloj starosti učinio je da i njegova smrt ne bude odmah zabeležena na stranicama ovog lista. Međutim, život i rad pokojnog Dragoljuba Vučićevića u geodetskoj struci, za vreme aktivne službe i za vreme penzije, od takvog su značaja za struku i takvog odjeka među njegovim mlađim kolegama da je nezaobilazno da to bude sa poštovanjem i zahvalnošću zabeleženo i na ovome mestu.

Dragoljub Vučićević rođen je 19. februara 1902. godine u Požarevcu, gde je završio osnovnu školu i gimnaziju. Na studijama je najprije proveo jednu godinu na Visokoj tehničkoj školi u Beču, a potom nastavio studije na Tehničkom fakultetu u Beogradu, gde je i diplomirao na Građevinskom odseku 1927. godine. Po diplomiranju radio je do drugog svetskog rata u Odeljenju katastra Ministarstva finansija. Od 1941. do 1945. godine bio je u ratnom zarobljeništvu u Nemačkoj. Posle povratka u zemlju radio je najprije u Vojnogeografskom institutu i za to vreme na triangulaciji oslobođenih krajeva. Potom je prešao na rad u Saveznu geodetsku upravu, u kojoj je stekao zvanje višeg geodetskog savetnika i u kojoj je radio do penzionisanja.

U Saveznoj geodetskoj upravi radio je s jedne strane na visokostručnim i odgovornim radovima na triangulaciji 1. reda i nivelmanu visoke tačnosti, kao i na delikatnim zadacima inženjerske geodezije, kojima je obilovalo vreme posleratne obnove i izgradnje. Posebno je vredna pomena njegova delatnost u SGU u okviru eksperimentalnih radova, koji su služili kao osnova za izradu pravilnika, u probnim radovima sa novim instrumentima, kao i u razradi novih postupaka. Ovde se kao primer može navesti razrada metode nivelmana preko velikih rečnih tokova i njena veoma uspešna primena u praksi. Dragocen je njegov doprinos u publikovanju ovih radova i u njihovom prikazivanju na veoma potpun, pregledan i jasan način u našim časopisima, zbornicima itd.

Vredna je da se zabeleži i njegova delatnost u Jugoslovenskom centru za naučnu i tehničku dokumentaciju, u kome je obrađivao geodetske časopise na nemačkom jeziku za bilten Centra, što je više decenija omogućavalo, kako geodetskim stručnjacima, tako i ljudima iz drugih struka, da se upoznaju sa najznačajnijim dostignućima geodetske nauke i prakse. U jednom drugom vidu, a naročito posle odlaska u penziju, nastavio je ovu svoju delatnost prevodima naučne i stručne literature sa nemačkog jezika za brojne istraživače, magistrante i doktorante.

Takođe je vredno pomena njegovo učesće u nastavi geodezije na Građevinskom odseku Građevinskog fakulteta u Beogradu.

Potpisani je radio pre tridesetak godina kao pripravnik za geodetskog inženjera sa pokojnim Dragoljubom Vučićevićem na nekoliko terenskih zadataka. I danas su mi u živom sećanju visoka savesnost i odgovornost za izvršavanje zadataka pored svih terenskih i drugih teških uslova i kvalitetno izvršavanje zadataka na osnovi suverenog vladanja stručnim znanjem i opšteg tehničkog obrazovanja.

Neka je trajna uspomena na uzornog geodetskog stručnjaka, diplomiranog inženjera građevine Dragoljuba-Dragog Vučićevića.

Vladeta S. Milovanović